

РЕШЕНИЕ

№ 352

гр. Дупница, 27.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДУПНИЦА, II-РИ СЪСТАВ ГО, в публично заседание на осми юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Б. Димитров

при участието на секретаря Ива Д. Георгиева
като разгледа докладваното от Иван Б. Димитров Гражданско дело № 20221510100966 по описа за 2022 година

П. Г. СТ., ЕГН *****, с постоянен адрес: ***, е предявила срещу „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ООД, ЕИК 203374133, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. «България» № 81В, ап. 3, представлявано от управителя ХР. М. М., иск с правно основание чл.124 ГПК вр. чл.439, ал.1 от ГПК. Искането е за признаване за установено по отношение на ответника, че ищецът не дължи поради погасяване по давност сумите по изпълнително дело № 20219240405867 по описа на ЧСИ Г. К.: главница - 981, 34 лв., законна лихва в размер на 1218, 05 лв. за периода от 18.03.2010 г. - 19.05.2022 г.; неолихвяеми вземания - 106, 80 лв.; присъдени разноски - 125 лв.; разноски по изп.д. № 20219240405867, в т.ч. адвокатско възнаграждение - 150 лева и пропорционална такса по Тарифа ТР към ЗЧСИ в полза на ЧСИ Г. К. - 511, 72 лева, дължими към 19.05.2022 г. Претендират се и направените разноски.

Ищцата твърди, че на 10.05.2010 г. по гр. дело № 505/2010 г. по описа на ДнРС е издаден изпълнителен лист в полза на „Ти би ай кредит“ ЕАД за вземания срещу нея.

На 13.05.2022 г. ищцата получила покана за доброволно изпълнение по изпълнително дело № 20219240405867 по описа на ЧСИ Г. К., с взыскател «АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ» ООД, образувано по посочения изпълнителен лист. Претендираните суми са: главница - 981, 34 лв., законна лихва в размер на 1218,05 лв. за периода от 18.03.2010 г. - 19.05.2022 г.; неолихвяеми вземания - 106, 80 лв.; присъдени разноски - 125 лв.; разноски по изп. д. № 20219240405867, в т.ч. адвокатско възнаграждение - 150 лева и пропорционална такса по Тарифа ТР към ЗЧСИ в полза на ЧСИ Г. К. - 511, 72 лева, дължими към 19.05.2022 г.

От датата на издаване на изпълнителният лист - 10.05.2010 г., до 13.05.2022 г. - датата на получаване на поканата за доброволно изпълнение, е изминал период от повече от 12 години. През този период нито дружеството, в чиято полза е издаден изпълнителният лист, нито настоящият взыскател са предприемали изпълнителни действия. Ищцата счита, че не дължи тези суми поради изтекла погасителна давност.

В законоустановения срок по чл.131 ГПК ответникът е депозирал отговор на исквата молба, в който твърди неоснователност на иска. Сочи се, че между П. Г. СТ. и „Ти би ай кредит“ ЕАД е бил сключен договор за кредит от 01.10.2008 г. С договор за цесия от 23.02.2015 г. всички

вземания по този договор са придобити от ответното дружество. Въз основа на издадения изпълнителен лист е било образувано изпълнително дело № 298/2014 г. по описа на ЧСИ Д. В., а настоящото изпълнително производство е образувано на основание чл.31, ал.1, т.1 ЗЧСИ. По двете изпълнителни дела са извършени редица изпълнителни действия в периода 10.04.2014 г. – 28.07.2020 г., прекъсващи давността.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

С доклада по делото е прието за безспорно между страните сключването между ищеца и „Ти би ай кредит“ ЕАД на договор за кредит от 01.10.2008 г., че за вземанията по този договор по реда на чл.410 ГПК е образувано ч.гр.д. № 505/2010 г. по описа на РС – Дупница и е издадена заповед за изпълнение и изпълнителен лист за дължимите суми; че въз основа на издадения изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 20219240405867 по описа на ЧСИ Г. К..

От изпълнително дело № 20219240405867 по описа на ЧСИ Г. К. се установява, че въз основа на описания изпълнителен лист по гр. дело № 505/2010 г. по описа на ДнРС по молба от 24.07.2012 г. от „Ти би ай кредит“ ЕАД е образувано изп. дело № 1678/2012 г. по описа на ЧСИ А. В., по което са изисквани справки за имуществото на длъжника; на 09.11.2012 г. е наложен запор върху банкова сметка на длъжника в „Юробанк“ АД.

По молба от 10.02.2014 г. от „Ти би ай кредит“ ЕАД производството е прехвърлено към ЧСИ Д. В., при който е образувано с № 298/2014 г. и на 04.04.2014 г. е наложен запор върху банкови сметки на длъжника в „Юробанк“ АД и в „ПИБ“ АД, на 07.04.2014 г. - запор върху банкова сметка на длъжника в „Райфайзенбанк“ ЕАД, а на 09.04.2014 г. - запор върху банкова сметка на длъжника в „ЦКБ“ АД.

С платежно нареждане от 26.05.2014 г. П. Г. СТ. е заплатила по изпълнително дело № 298/2014 г. сумата 58 лева.

С молба от 29.04.2015 г. по изпълнително дело № 298/2014 г. на ЧСИ Д. В. „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ООД е поискало да бъде конституирано като взыскател по делото въз основа на договор за цесия от 23.02.2015 г. с „Транзакт Юръп“ ЕАД /настоящо наименование на „Ти би ай кредит“ ЕАД/ и е направено искане за извършване на опис на движимите вещи на длъжника. По последваща молба от взыскателя съдебният изпълнител е насрочил опис на движими вещи на 28.09.2015 г. С разпореждане от 06.08.2018 г. съдебният изпълнител е наложил запор върху трудовото възнаграждение и новооткритите банкови сметки на длъжника и опис на движими вещи, който да се извърши на 11.09.2018 г.

С платежно нареждане от 08.05.2019 г. П. Г. СТ. е заплатила по изпълнително дело № 298/2014 г. сумата 27 лева.

С молба от 28.07.2020 г. взыскателят е направил ново искане за налагане на запор върху банкова сметка на длъжника в «Те-Дже зираат банкасъ» АД.

Съобразно установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл.124 ГПК вр. с чл.439, ал.1 от ГПК. Съгласно чл.439, ал.1 от ГПК длъжникът разполага с възможност да оспорва изпълнението с иск, в случай на новонастъпили факти след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, какъвто факт е погасителната давност. Предвид изложените в исковата молба обстоятелства - насоченото принудително изпълнение към имущество на ищеца, за него е налице правен интерес от предявяване на настоящия установителен иск за съдебно установяване недължимостта на вземането на ответната страна, поради което искът е допустим.

При отрицателен установителен иск в тежест на ответника е да установи при условията на пълно и главно доказване основанието, от което правото е възникнало, както и неговия размер, а в тежест на ищеца е да наведе и установи правоизключващи, правопогасяващи или други възражения срещу правото на ответника.

От представените писмени доказателства се установи, че ответното дружество е придобило

с договор за цесия от 23.02.2015 г. вземането на „Ти би ай кредит“ ЕАД срещу П. Г. СТ. по договор за кредит от 01.10.2008 г., включващо понастоящем: главница - 981, 34 лв., законна лихва в размер на 1218, 05 лв. за периода от 18.03.2010 г. - 19.05.2022 г.; неолихвяеми вземания - 106, 80 лв.; присъдени разноси - 125 лв.; разноси по изп.д. № 20219240405867, в т.ч. адвокатско възнаграждение - 150 лева и пропорционална такса по Тарифа ТР към ЗЧСИ в полза на ЧСИ Г. К. - 511, 72 лева, дължими към 19.05.2022 г.

При договора за заем /кредит/ е налице неделимо плащане. Договореното връщане на заема /кредита/ на погасителни вноски /включително анюитетни/ на определени дати представлява съгласие на кредитора да приеме изпълнение от страна на длъжника на части. Това обаче не превръща договора в такъв за периодични платежи по смисъла на чл.111, б. «в» ЗЗД. Следователно приложима е 5-годишната давност съгласно чл.110 ЗЗД.

Съгласно чл.114 ЗЗД, давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Предвид датата на сключване на договора за кредит - 01.10.2008 г., до датата на издаване на изпълнителния лист по ч.гр.д. № 505/2010 г. по описа на РС – Дупница – 10.05.2010 г., погасителната давност не е изтекла. С издаването на изпълнителен лист на 10.05.2010 г. за вземането давността е прекъсната и е започнала да тече нова давност.

С образуването на 24.07.2012 г. на изп. дело № 1678/2012 г. по описа на ЧСИ А. В. давността е прекъсната и е спряла да тече по време на изпълнителното производство, съгласно ППВС №3/1980 г. Съгласно решение № 170/17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г. по описа на ВКС, IV гр. о., извършената с т.10 на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, с което ППВС №3/1980 г. е обявено за изгубило сила, отмяна на постановлението поражда действие от датата на обявяване на тълкувателното решение – 26.06.2015 г.; до тази дата приложимо е предходното тълкуване, т.е. по време на изпълнителното производство давността не тече. Следователно от 24.07.2012 г. до 26.06.2015 г. погасителната давност е спряла да тече.

След 26.06.2015 г. е приложимо новото тълкуване, дадено от ВКС - съгласно чл.116, б. «в» ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането, като в хода на изпълнителното производство давността не спира, а се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ /т.10 на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК/.

Прекъсва давността предприемането на което и да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл.18 от ЗЧСИ): налагане на заповест или възбрана, присъединяване на кредитор, възлагане на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаване на пазач, насрочване и извършване на продан.

Съгласно цитираното тълкувателно решение, не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връщането на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи. Затова е нередовна молбата за изпълнение (освен при наличието на възлагане по чл.18 от ЗЧСИ), в която вискателят не е посочил изпълнителен способ и такава молба подлежи на връщане; ако молбата за изпълнение е върната, с нея не е прекъсната давността.

Изрично в тълкувателното решение се сочи, че искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Ищецът няма нужда да поддържа висящността на исковия процес, но трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес, като внася съответните такси и разноси за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. Поради това съгласно т.10 на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. нова погасителна давност за вземането започва да

тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

Последиците при перемпция по чл.433, ал.1, т.8 ГПК са от процесуален характер - изпълнителният лист не губи характера си на изпълнително основание, а материалното право на вискателя продължава да съществува. Перемпирането е основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличава ефекта от предприетите принудителни действия (резултатни или безрезултатни), с които е прекъсвана давността за изпълняемото право – този ефект се запазва и се отчита при възражение за изтекъл давностен срок - Решение № 257 от 30.04.2020 г. на ВКС по гр. д. № 694/2019 г., III г. о., ГК. За прекъсването на давността е от значение единствено на коя дата е било предприето последното валидно изпълнително действие и дали от тази дата са изминали повече от пет години, за да се приеме, че вземането, което е предмет на принудително изпълнение, е погасено поради давност - Решение № 325 от 13.01.2016 г. на ВКС по гр. д. № 2783/2015 г., III г. о., ГК.

Поради това не следва да се обсъжда наличието на предпоставките по чл.433, ал.1, т.8 ГПК за прекратяване на конкретното изпълнително производство. Изрично в този смисъл е и Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК: „когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника.“

В конкретния случай по молба от вискателя съдебният изпълнител е насрочил опис на движими вещи на 28.09.2015 г.; с разпореждане от 06.08.2018 г. съдебният изпълнител е наложил запор върху трудовото възнаграждение и новооткритите банкови сметки на длъжника и е насрочил опис на движими вещи, който да се извърши на 11.09.2018 г.; с молба от 28.07.2020 г. вискателят е направил ново искане за налагане на запор върху банкова сметка на длъжника в «Те-Дже зираат банкасъ» АД.

Съгласно разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, искането за извършване на действие по събиране на вземането също прекъсва погасителната давност. Поради това както на 28.09.2015 г. и 06.08.2018 г., така и на 28.07.2020 г. погасителната давност е прекъсвана и е започвала да тече нова петгодишна погасителна давност.

С оглед на изложеното съдът намира, че задължението не е погасено по давност и искът следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора и на основание чл.78, ал.3 вр. с ал.8 от ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв. съобразно изрично посоченото в писмения отговор.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от П. Г. СТ., ЕГН *****, срещу „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ООД, ЕИК 203374133, иск за признаване за установено по отношение на ответника, че ищецът не дължи поради погасяване по давност сумите по изпълнително дело № 20219240405867 по описа на ЧСИ Г. К.: главница - 981, 34 лв., законна лихва в размер на 1218, 05 лв. за периода от 18.03.2010 г. - 19.05.2022 г.; неолихвяеми вземания - 106, 80 лв.; присъдени разноси - 125 лв.; разноси по изп.д. № 20219240405867, в т.ч. адвокатско възнаграждение - 150

лева и пропорционална такса по Тарифа ТР към ЗЧСИ в полза на ЧСИ Г. К. - 511, 72 лева, дължими към 19.05.2022 г.

ОСЪЖДА П. Г. СТ., ЕГН *****, да заплати на „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ООД, ЕИК 203374133, сумата 50 лв. - разноси по водене на делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд – Кюстендил в 2 - седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Дупница: _____